

Ο ισχύων κυπριακός νόμος για την έκτρωση και η σχέση του με τον βρετανικό Abortion Act 1967

Ορθοδοξία / Βιοηθική

π. Σάββας Μιχαηλίδης, Ιερέας Ρωσικής Εκκλησίας Λεμεσού

[Προηγούμενη δημοσίευση: <https://www.pemptousia.gr/?p=177466>]

Η τραγική ιστορία του εξισλαμισμού της Μικράς Ασίας φαίνεται ότι θα επαναληφθεί και στην Κύπρο σε βάθος χρόνου. Ο Οσμάν ίδρυσε κατά τα τέλη του 13ου αιώνα το οσμανικό (οθωμανικό) κρατίδιό του στη νότια Βιθυνία με πληθυσμό περί τις 50.000 Τούρκους νομάδες και με έκταση λίγο μικρότερη από αυτή της κατεχομένης Κύπρου. Με ορμητήριο το κρατίδιό τους οι νομάδες ερήμωναν την ύπαιθρο της Βιθυνίας και άρπαζαν χριστιανές γυναίκες ως συζύγους. Οι χριστιανοί κάτοικοι των γειτνιαζόντων μεγάλων πόλεων της Προύσας, της Νίκαιας και της Νικομήδειας είχαν την αυταπάτη ότι οι καλά οχυρωμένες πόλεις τους δεν κινδύνευαν από τους τούρκους νομάδες. Μέσα σε λίγες δεκαετίες έπεσαν και οι τρεις πόλεις της Βιθυνίας. Μεγάλο μέρος των κατοίκων τους εξισλαμίσθηκε «οικειοθελώς» και η Προύσα έγινε πρωτεύουσα του οθωμανικού κράτους (Για την οθωμανική κατάκτηση της Βιθυνίας βλ. Γεωργίου Αρνάκη - Γεωργιάδη, Οι πρώτοι

Οθωμανοί. Συμβολή στο πρόβλημα της πτώσης του Ελληνισμού της Μικράς Ασίας 1282 - 1337, Αθήνα 1947, επανέκδ. 2008• ο εξισλαμισμός της Μικράς Ασίας περιγράφεται αναλυτικά στην ελληνική έκδοση του βιβλίου του διαπρεπούς ελληνοαμερικανού ιστορικού και βυζαντινολόγου Σπύρου Βρυώνη: Η παρακμή του μεσαιωνικού ελληνισμού στη Μικρά Ασία και η διαδικασία του εξισλαμισμού 11ος - 15ος αιώνας, Αθήνα 1996, δεύτερη ανατύπωση 2008). Εμείς εδώ στην Κύπρο ζούμε με την αυταπάτη μιας «καλής» λύσης του Κυπριακού, που θα διώξει την Τουρκία από το νησί• ένα νησί το οποίο απέχει λίγα χιλιόμετρα από την Τουρκία και του οποίου το βόρειο τμήμα εντός των προσεχών γενεών, και ανεξαρτήτως λύσης ή μη του Κυπριακού, θα έχει ένα πολυπληθή τουρκικό πληθυσμό εξ αιτίας των εποίκων.

Έρχομαι τώρα στον ισχύοντα από το 1974 κυπριακό νόμο για την έκτρωση (άρθρο 169Α του Ποινικού Κώδικα), ο οποίος είναι αντιγραφή του βρετανικού Abortion Act 1967, και στο νομοσχέδιο για την έκτρωση, το οποίο είναι αντιγραφή της ελληνικής εκτρωτικής νομοθεσίας του 1984 (άρθρο 304 του Ποινικού Κώδικα). Όλοι οι ανωτέρω νόμοι και το νομοσχέδιο επιτρέπουν την έκτρωση στην περίπτωση υπάρξεως της κακόφημης ψυχιατρικής ένδειξης, δηλαδή της βλάβης της ψυχικής υγείας της εγκύου (ελληνικός νόμος, νομοσχέδιο), της βλάβης της πνευματικής υγείας της (βρετανικός νόμος), της πνευματικής ή ψυχικής βλάβης της (κυπριακός νόμος). Ο κίνδυνος της ψυχικής βλάβης από τη συνέχιση της

εγκυμοσύνης απαιτεί τη βεβαίωση δύο ιατρών (βρετανικός και κυπριακός νόμος) ή τη βεβαίωση ενός ιατρού (ελληνικός νόμος και νομοσχέδιο). Η ψυχιατρική ένδειξη έχει τη δυνατότητα να δικαιολογήσει νομικά όλες τις εκτρώσεις μέχρι και τον έννατο μήνα της εγκυμοσύνης, αφού δεν έχει κανένα χρονικό περιορισμό τόσο στους τρεις νόμους όσο και στο νομοσχέδιο. Στη Βρετανία (Αγγλία, Σκωτία, Ουαλία), όπου υπάρχουν ακριβή στοιχεία για τις νόμιμες εκτρώσεις στα πλαίσια του Εθνικού Συστήματος Υγείας, κατά την πεντηκοταετή εφαρμογή του νόμου Abortion Act 1967 έχουν γίνει 8.8 εκατομμύρια εκτρώσεις. Το 97 - 98% των νομίμων αυτών εκτρώσεων - υπάρχουν πάντοτε και οι παράνομες - γίνονται με τη βεβαίωση δύο ιατρών για τον κίνδυνο βλάβης της πνευματικής υγείας της εγκύου (<https://www.spuc.org.uk/abortion/uk/law>). Κατά τον βρετανικό νόμο απαιτείται ιατρική βεβαίωση ότι «the continuance of the pregnancy would involve risk to the life of the pregnant woman, or of injury to the physical or mental health of the pregnant woman or any existing children of her family, greater than if the pregnancy were terminated». Οι κύπριοι νομοθέτες του 1974 αντέγραψαν την ανωτέρω πρόνοια του βρετανικού νόμου (άρθρο 169Α, β). Έτσι για τη νόμιμη έκτρωση στην Κύπρο απαιτείται βεβαίωση δύο ιατρών για το ότι «αν εξακολουθούσε η εγκυμοσύνη, η ζωή της εγκύου θα ετίθετο σε κίνδυνο ή θα προκαλείτο φυσική, πνευματική ή ψυχική της βλάβη ή οποιουδήποτε τέκνου της που υπάρχει, μεγαλύτερη από εκείνη παρά αν δεν τερματιζόταν η εγκυμοσύνη...». Η φράση «οποιουδήποτε τέκνου της που υπάρχει» δεν ήταν η αρχική του νόμου του 1974. Η αρχική φράση ήταν, από ότι θυμάμαι, «οποιουδήποτε μέλους της οικογένειάς της». Όταν το 1986 υπέδειξα στην Επιτροπή Νομικών ότι η κακή αυτή μετάφραση του αγγλικού any existing children of her family μπορεί να περιλάβει και τον άνδρα της εγκύου, πράγμα παράλογο, το διόρθωσαν.

Η ψυχιατρική ένδειξη είναι μια επινόηση των οπαδών της νομιμοποίησης. Σπάνια μια έγκυος παρουσιάζει σοβαρά ψυχιατρικά προβλήματα, ώστε να καταφύγει στη βοήθεια των ειδικών. Αυτό που είναι δυνατόν να συμβεί κατά την κύηση είναι η εμφάνιση κάποιων ψυχολογικών προβλημάτων, ιδίως αν πρόκειται για τη λεγόμενη ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη. Αυτό που χρειάζεται η έγκυος σε αυτή την περίπτωση δεν είναι το ψυχικό - και ενίοτε και σωματικό - τραύμα της έκτρωσης αλλά μια πολύπλευρη συμπαράσταση και βοήθεια, ώστε να ξεπεράσει τα προβλήματα αυτά και να γεννήσει το παιδί της. Όταν πάρει στην αγκαλιά της το νεογέννητο, κατά κανόνα αρχίζει να λειτουργεί το μητρικό ένστικτό της. Εάν αυτό δεν γίνει, πάντοτε υπάρχει η ηθική διέξοδος της υιοθεσίας. Είναι προτιμότερο να θυμάται ότι έδωσε το παιδί της σε μια άτεκνη οικογένεια παρά να ζει με τη συναίσθηση της θανάτωσής του. Το μητρικό ένστικτο λειτουργεί ακόμη και στην περίπτωση της εγκυμοσύνης κατόπιν βιασμού εν καιρώ πολέμου.

(συνεχίζεται)

<http://bit.ly/2ArTYzZ>